

UVODNI BIBLIJSKI REDCI

Četvrto tromjesečje 2024.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama i u malim skupinama, riječi su Duha proroštva iz knjige Ellen G. White, *Upoznajmo Krista, Znaci vremena*, Zagreb 2018.

Neka ove nadahnute i poučne misli, uz nekoliko prethodnih riječi pozdrava i dobrodošlice, posluže kao uvod u bogoslužje.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2024.
Za internu uporabu

5. listopada 2024.

Jednakost među Kristovim sljedbenicima

“Dakako svi ste po vjeri sinovi Božji u Kristu Isusu. ... Nema tu više ni Židova ni Grka; nema više ni roba ni slobodnjaka; nema više ni muškog ni ženskog, jer ste svi samo jedan u Kristu Isusu.” (Galaćanima 3,26-28)

Tajna jedinstva nalazi se u jednakosti vjernika u Kristu. Razlog za sve podjele, neslogu i razlike nalazi se u odvajanju od Krista. Krist je središte kojem bi svi trebali težiti; jer što bliže budemo prilazili središtu, postajat ćemo bliži u osjećajima, suosjećanju, ljubavi i oblikovanju prema Kristovom karakteru i obličju. Kod Boga nema pristranosti.

Isus je znao koliko je bezvrijedna svjetovna raskoš i On na nju nije obraćao pozornost. U dostojanstvu duše, uzvišenom karakteru, časnim načelima, bio je daleko iznad isprazne mode ovoga svijeta. ... On nije tražio odobravanje ljudi. ... Bogatstvo, položaj, svjetovna čast u svim svojim oblicima i ljudska veličina bili su potpuno beznačajni Onome koji je ostavio čast i slavu Neba; Onaj koji nije posjedovao nikakvu svjetovnu veličinu, nije uživao u sjaju i pretjeranom ukrašavanju, nego je pokazivao skromnost.

Poniženi, okovani siromaštvom, pritisnuti brigama, opterećeni teškim radom, nisu mogli pronaći nijedan razlog u Njegovom životu i primjeru koji bi ih naveo da pomisle da Isus ne poznaje njihove kušnje, njihove teške okolnosti i da ne može suosjećati s njima u njihovim željama i tugovanjima. Poniznost Njegovog skromnog, svakidašnjeg života bila je u skladu s Njegovim skromnim rođenjem i okolnostima. Sin vječnog Boga, Gospodar života i slave, ponizno je sišao u život najnižih kako se nitko ne bi osjećao isključenim iz Njegove prisutnosti. On je bio prihvatljiv svima. Nije izabrao nekolicinu omiljenih s kojima bi se družio, a zapostavio sve ostale. (*Selected Messages*, sv. 1, str. 259,260)

12. listopada 2024.

Povezani u zajednicu bratstva

“Naprotiv, njemu je mio u svakom narodu onaj koji ga priznaje i čini što je pravedno.” (Djela 10,35)

Isus je naučavao da vjera kakva je opisana u Bibliji ne sadrži sebičnu isključivost i osobno uživanje, nego činjenje djela ljubavi, dobrih djela drugima u iskrenoj dobroti. ... Njegov život bio je oslobođen svakog ponosa i razmetanja. ... Iako je On bio Stvoritelj svih svjetova, ipak je za sebe rekao da ovdje na Zemlji “lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječiji nema gdje da nasloni glavu” (Matej 8,20).

Isus je bio Veličanstvo Neba, Kralj slave, a ipak je u svojem ljudskom životu bio strpljiv, ljubazan, učtiv, blagonaklon, pun ljubavi prema maloj djeci i pun sažaljenja i suosjećanja prema onima koje su pritiskale kušnje, nevolje i problemi. On je rekao: “Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene.” (Luka 4,18.19)

Iako je došao na Zemlju ispuniti tako dragocjeno poslanje, ipak je bio beskućnik, a često i gladan i žedan. Njegovi su Galvlastiti sunarodnjaci progonili služeći se spletkama, potaknuti ljubomorom i mržnjom. ...

On je umro najsravnijom smrću i prinio potpunu i savršenu žrtvu kako nitko ne bi morao propasti, već da bi se svi mogli pokajati. On je otkupio svaku dušu koja se kaje i koja vjeruje kako bi svi mogli u Njemu vidjeti Onoga koji nosi grijeh. Ako oni koji vjeruju u Njega žive u skladu s Njegovim riječima koje su duh i život; ako slijede Njegov primjer i postaju dragocjeno svjetlo svijetu, oni će učiniti za svijet ono što nijedna ljudska filozofija ne može učiniti. Kristove pouke postavljaju temelj za vjeru u kojoj nema kasti — u kojoj su Židov i nezabožac slobodni i sigurni, povezani u zajednicu bratstva, jednaki pred Bogom jer su svi mladice istog živog Trsa. Oni vjeruju u Krista kao svojega osobnog Spasitelja. (*The Youth's Instructor*, 16. kolovoza 1894.)

19. listopada 2024.

Jedan plan za sva vremena

“Uostalom, mi vjerujemo da smo spašeni, jednako kao i oni, milošću Gospodina Isusa.” (Djela 15,11)

Božja istina vrijedi za sva vremena iako se različito razvijala da bi se prilagodila potrebama Božjeg naroda u različitim razdobljima. U starozavjetnom sustavu svako važno djelo bilo je blisko povezano sa Svetištem. U Svetinji nad svetinjama prebivao je veliki Ja Jesam. ... Tamo, iznad Prijestolja milosti, zaklonjena krilima kerubina, bila je Šekina Njegove slave, vječni znak Njegove prisutnosti, dok je naprsnik velikog svećenika, ukrašen dragim kamenjem, prenosio svečanu poruku od Jahve iz svetih prostorija Svetišta narodu. Predivna je providnost kako je Sveti, Stvoritelj neba i zemlje, na ovaj način prikazao svoju slavu i otkrio svoju volju sinovima čovječjim!

Simbolične žrtve i prinosi ove providnosti prikazivale su Krista koji je trebao postati savršena žrtva za grešnog čovjeka. Osim preko ovih simbola i poluskrivenih slika koje su ukazivale na Stvoritelja koji je trebao doći, Spasitelj je i osobno bio prisutan među Izraelcima. To je bio Onaj koji ih je, zaklonjen stupom od oblaka danju i stupom od vatre noću, vodio na njihovim putovanjima, i Onaj koji je Mojsiju dao riječi da ih prenese narodu. ... Onaj koji je bio jednak s Ocem u stvaranju čovjeka, bio je zapovjednik, zakonodavac i vodič svojeg naroda u prošlosti. (*Review and Herald*, 2. ožujka 1886.)

Mnogi smatraju da su dani Izraela bili vrijeme tame, kada je čovjek bio bez Krista, bez pokajanja i vjere. Mnogi vjeruju u pogrešnu doktrinu da se vjera djece Izraelove sastojala iz obreda ... u kojima nije bilo vjere u Krista. Ali ljudi u ono vrijeme spašavali su se po Kristu podjednako kao što se po Njemu spašavaju i danas. ... Krist je bio pretkazivan u žrtvama i simbolima koji su trebali trajati dok lik ne susretne protulik prigodom Njegovog dolaska na naš svijet. Židovi su se radovali Spasitelju koji je trebao doći. Mi se radujemo u Spasitelju koji je došao i koji će ponovno doći. ... Kristova krv nas izbavlja, kao što je izbavljala i stari Izrael. (*The Youth's Instructor*, 18. srpnja 1901.)

26. listopada 2024.

Preko Krista do Boga

“Kao što je sigurno da Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom, koji nije uračunao ljudima njihovih prekršaja i koji je stavio u nas riječ pomirenja.” (2. Korinćanima 5,19)

Na svakoj stranici svete povijesti, gdje su zapisani Božji postupci prema izabranom narodu, nalaze se sveti tragovi velikog Ja Jesam. ... U svim ovim otkrivenjima božanske prisutnosti Božja slava otkrivala se preko Krista. Ne samo za Spasiteljeva dolaska, već u svim vjekovima nakon pada i obećanja o otkupljenju, “Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom” (2. Korinćanima 5,19). Krist je bio temelj i središte žrtvenog sustava u razdoblju patrijarha i u vrijeme Izraelaca. Od pada u grijeh naših praroditelja nije bilo izravnog razgovora između Boga i čovjeka. Otac je svijet predao u Kristove ruke da On svojim posredničkim djelovanjem otkupi čovjeka i opravda autoritet i svetost Božjeg zakon. Preko Krista se ostvarivala svaka zajednica između Neba i palog čovječanstva. Božji Sin je našim praroditeljima dao obećanje o otkupljenju. On se prvi otkrio patrijarsima. Adam, Noa, Abraham, Izak, Jakov i Mojsije razumjeli su Evanđelje. Oni su tražili spasenje u čovjekovoj Zamjeni i Jamcu.

...

Svečana je služba u Svetišću bila predlika velikih istina što ih je trebalo otkriti sljedećim naraštajima. Oblak tamjana koji se uzdizao s izraelskim molitvama prikazivao je Njegovu pravednost koja je jedino mogla grešnikovu molitvu učiniti prihvatljivom Bogu. Žrtva koja je krvarila na žrtveniku svjedočila je o Otkupitelju koji će doći, a iz Svetinje nad svetinjama blistao je znak božanske prisutnosti. Tako je u srcima održavana vjera tijekom razdoblja tame i otpada dok nije došlo vrijeme za dolazak obećanog Mesije. Isus je bio svjetlost svom narodu, svjetlost svijeta, prije nego što je došao na svijet u ljudskom obliku. ... I od Njega dolazi svaka zraka nebeske svjetlosti koja obasjava stanovnike zemaljske. U planu otkupljenja Krist je Alfa i Omega, početak i svršetak. (*Patrijarsi i proroci*, str. 299—301)

2. studenoga 2024.

Jedna obitelj u Kristu

“Zato sagibam svoja koljena pred Ocem od koga svako očinstvo u nebesima i na zemlji ima ime.” (Efežanima 3,14.15)

Vjerom u Krista mi postajemo članovi kraljevske obitelji, Božji baštinici i subaštinici s Isusom Kristom. U Kristu mi smo jedno. Kada ugledamo Golgotu i vidimo kraljevskog Stradalnika koji je u ljudskoj naravi ponio kaznu Zakona umjesto čovjeka, nestaju sve nacionalne razlike, brišu se sve razlike među ljudima; gube se sve počasti položaja, sva ponositost kasti. Svjetlo koje svijetli s Božjeg prijestolja na križ na Golgoti zauvijek uklanja sve razlike koje je čovjek uspostavio među klasama i rasama. Ljudi iz svih klasa postaju članovi jedne obitelji, djeca nebeskog Kralja, ne zbog svjetovne moći, nego zahvaljujući ljubavi Boga koji je predao Isusa životu siromaštva, nevolja i poniženja, sramotnoj smrti u agoniji kako bi doveo mnoge sinove i kćeri u slavu.

Ničiji položaj, mudrost ni kvalifikacije, čak ni zasluge ne mogu nekoga učiniti velikim kod Boga. Ljudska mudrost, razum i talenti dar su od Boga koji treba upotrijebiti Njemu na slavu, za izgradnju Njegovog vječnog kraljevstva. Duhovni i moralni karakter ima veliku vrijednost iz perspektive Neba, i upravo će on nadživjeti grob. ...

Svi koji budu dostojni nazvati se članovima Božje obitelji na Nebu, prepoznat će jedni druge kao sinove i kćeri Božje. Shvatit će da su svi oni primili snagu i oprost iz istog izvora, od Isusa Krista koji je bio razapet za njihove grijehе. Oni znaju da trebaju ubijeliti svoj ogrtač, karakter, u Njegovoj krvi, kako bi bili prihvaćeni kod Oca u Njegovo ime, i našli se u sjajnom skupu svetih obučениh u bijele ogrtače pravednosti. (*Selected Messages*, sv. 1, str. 258,259)

Obitelj dobiva ime prema ocu. Oni koji uđu u nebeske stanove, imat će Očevo ime i ime Božjeg grada bit će napisano na njihovim čelima. Oni će nositi božanski natpis i bit će dionici božanske naravi. (*Review and Herald*, 19. srpnja 1892.)

9. studenoga 2024.

Srž spoznaje

“A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.” (Ivan 17,3)

Srž pojma o kršćanskoj milosti i iskustvu jest vjera u Krista, spoznaja Boga i Njegovog Sina kojeg je On poslao. Ali upravo ovdje mnogi padnu jer im nedostaje vjera u Boga. Umjesto da stupe u Kristove redove u Njegovom samoodricanju i poniženju, oni uvijek traže najveću vlast za sebe. ... O kada bismo cijenili Božju ljubav, kako bi se naše srce uvećalo, granice našeg suosjećanja proširile i razbile ledene prepreke naše sebičnosti, a naše razumijevanje bilo dublje nego što je sada. ...

Zato što ne poznajemo Boga i nemamo vjeru u Krista, ne može nas duboko ganuti poniženje koje je On pretrpio umjesto nas, i to poniženje nas ne navodi da se i mi sami ponizimo, a uzvisimo Isusa. ... O kad biste Ga voljeli kao što je On volio vas, ne biste izbjegavali iskustvo iz mračnih poglavlja patnje Sina Božjeg!

Da bismo imali udjela s Kristom u Njegovom stradanju, mi moramo gledati u Jaganjca Božjeg koji je uzeo grijeh svijeta. Kada razmišljamo o Kristovom poniženju promatrajući Njegovo samoodricanje i žrtvovanje, mi se ispunjavamo divljenjem jer vidimo na djelu božansku ljubav prema grešnom čovjeku. Kad smo pozvani da radi Krista doživimo nevolje koje su po prirodi ponižavajuće, ako imamo Kristov um, podnositi ćemo ih s krotkošću, odupirući se zlu i ne uzvraćajući uvrede. Pokazat ćemo duh koji je živio u Kristu. ... Mi trebamo razumjeti Kristovu žrtvu, djelo i patnju da bismo mogli surađivati s Njim u velikom planu otkupljenja. (*Review and Herald*, 24. svibnja 1892.)

Poznavanje Boga i Isusa Krista koje se pokazuje u karakteru, najviše je moguće obrazovanje. To je ključ koji otvara ulaz u nebeski grad. Božja je namjera da svi koji vjeruju u Krista imaju ovo znanje. (*Counsels to Parents, Teachers and Students*, str. 37)

16. studenoga 2024.

Voda za ožednjеле

“A u posljednji, veliki dan blagdana Isus je stajao i vikao govoreći: ‘Ako je tko žedan, neka dođe k meni i neka pije!’” (Ivan 7,37 — Varaždinska Biblija)

Jednom godišnje, na blagdan Sjenica, djeca Izraelova sjećala su se vremena kada su njihovi očevi živjeli u šatorima u pustinji dok su putovali iz Egipta u kanaansku zemlju. Službe posljednjeg dana blagdana bile su posebno svečane, a najveća pozornost poklanjala se obredu kojim se obilježavalo dobivanje vode iz stijene. Kad su svećenici donijeli u zlatnim posudama vodu iz Siloama u hram, i nakon što su je pomiješali s vinom i izlili preko žrtve na žrtveniku, nastalo je veliko slavlje. ... Ovom prigodom, preko zbrke od mnoštva i zvukova slavljenja, čuo se glas: “Ako je tko žedan neka dođe k meni i neka pije!” Izoštrila se pozornost naroda. Izvana sve izgleda radosno, ali Isusovo oko koje promatra gomilu s najnježnijim suosjećanjem, vidi usahlu dušu koja žudi za vodom života. ...

Milosrdan poziv: “Neka dođe k meni i neka pije”, prolama se kroz vjekove sve do našeg vremena. I mi se možemo naći u sličnom položaju kao i Židovi u Kristovo vrijeme radujući se što nam je izvor istine otvoren, dok njegovoj živoj vodi nije dopušteno da nam napaja žednu dušu. Mi moramo piti. ...

Kao što su djeca Izraelova slavila oslobođenje koje je Bog izvojevao za njihove očeve, i Njegovu čudesnu brigu za njih tijekom putovanja iz Egipta u Obećanu Zemlju, tako bi se i Božji narod danas trebao sa zahvalnošću prisjećati raznih događaja preko kojih ih je On izveo iz svijeta, iz mraka zablude u dragocjeno svjetlo istine. ... Sa zahvalnošću bismo se trebali prisjećati starih staza i osvježavati dušu sjećanjima na ljubav i nježnost našeg Dobročinitelja. ...

Dok putujemo naprijed, imamo blagoslovljenu prednost da prihvatimo Kristov poziv: “Ako je tko žedan neka dođe k meni i neka pije!” (*Review and Herald*, 17. rujna 1885.)

23. studenoga 2024.

Kruh za gladne

“A Isus im reče: ‘Ja sam kruh život. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; i tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.’” (Ivan 6,35)

Mnogi su gladni i nemoćni jer umjesto da jedu Kruh koji je sišao s Neba, oni ispunjavaju svoj um manje značajnim stvarima. Ali ako grešnik želi uzeti Kruh života, on će, preporođen i obnovljen, postati živa duša. Duh Sveti pokazat će mu božanske istine i ako ih primi, njegov će se karakter očistiti od svake sebičnosti, oblikovati i očistiti za Nebo.

Za neobazrive, nezainteresirane, nemarne, one koji stoje na rubu propasti, Krist kaže: “Otvorite vrata svojeg srca; dopustite mi da uđem i ja ću vas učiniti djecom Božjom. Preobrazit ću vašu slabu, grešnu narav u božansko obličje dajući joj ljepotu i savršenstvo.” ...

Krist ne samo da nam daje Kruh života, nego i Voda života koju On daje izvor je vode koja teče u vječni život. Ona ima životodavna svojstva i pročišćavajuće djelovanje jer istječe iz Božjeg prijestolja.

Oni koji dopuste da Bog radi u njima, rast će sve dok ne dostignu punu visinu rasta muškaraca i žena u Kristu Isusu. Sve snage uma i tijela bit će upotrijebljene u službi Bogu. ... On ima divne blagoslove koje daje onima koji Ga prime. On je silan u snazi i divan u savjetu. Djelovanjem Duha Svetog, On utiskuje Božje obličje u naš karakter. Ako se budemo hranili Njime, mi ćemo postati nova stvorenja u Kristu Isusu. Vrline pravog kršćanskog karaktera, talenti koji se otkrivaju u Kristovom karakteru, vidjet će se u životu rođenih od Duha. Čovjek, sa svojom ljudskom naravi postat će dionik božanske naravi. Kristova sila radit će na posvećivanju svakog dijela bića u potpunosti proširujući život, aktivnosti i zdravlje i razvijajući duhovnu učinkovitost. (*The Youth's Instructor*, 11. rujna 1897.)

30. studenoga 2024.

Krist naša hrana

“Ja sam kruh živi koji s neba side. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će daviijeka. A i kruh koji ću ja dati tijelo je moje, koje ću ja dati za život svijeta.” (Ivan 6,51 — Varaždinska Biblija)

Od kruha nemamo koristi ako ga ne jedemo, ako on ne postane dio našeg bića. Poznavanje Krista neće nam ništa značiti ako ne postanemo poput Njega u karakteru, imajući sličnosti s Njim i predstavljajući svijetu Njegov duh. Ako Ga ne poznamo kao svojega Spasitelja, teoretsko znanje neće nam učiniti ništa dobro. Voda neće ugasiti našu žeđ ako je ne budemo pili. Kruh neće zadovoljiti glad ako ga ne budemo jeli. Ako se duhovno hranimo Kristom, mi postajemo dionici Njegove naravi, mi jedemo Njegovo tijelo. ...

Kad je Krist izgovorio te riječi, mnogi Njegovi učenici nisu razumjeli što je On time mislio, pa je objasnio svoje riječi ovako: “Duh je onaj koji oživljava, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje vam ja govorim duh su i život su.” (Ivan 6,63 — Varaždinska Biblija)

Ako vam je Krist kao dragocjeno blago, ako u Njemu nalazite najveće zadovoljstvo, ako Njega cijenite i vrednujete iznad svega drugoga, ako sve ostalo smatrate gubitkom samo da biste Njega dobili, vi jedete Njegovo tijelo, pijete Njegovu krv i preobražavate se u Njegovo obličje. Oni koji su gladni i žedni pravедnosti, bit će ispunjeni. Poziv glasi: “O svi vi koji ste žedni, dodite na vodu; ako novaca i nemate, dodite. Bez novaca i bez naplate kupite vina i mlijeka! Zašto da trošite novac na ono što kruh nije, i nadnicu svoju na ono što ne siti?” (Izaija 55,1.2)

Čitavo Nebo raduje se zbog otkupljenja izgubljenog roda. Krist se radovao u tajnom razumijevanju onoga što je nakanio učiniti za čovjeka. On želi dati daleko obilnije i više od onog što mi možemo zatražiti ili pomisliti. Neiscrpan je izvor Njegove neizrecive ljubavi i ona teče svima onima koji vjeruju u Njega. (*The Youth's Instructor*, 12. ožujka 1896.)

7. prosinca 2024.

Promjena odjeće

“Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu plaštem pravednosti, kao ženik kad sebi vijenac stavi il' nevjesta kad se uresi nakitom.” (Izaija 61,10)

“Potom mi pokaza Jošuu, velikoga svećenika, koji stajaše pred anđelom Gospodnjim, i Sotonu, koji mu stajaše zdesna da mu se suprotstavi.” (Zaharija 3,1 — Varaždinska Biblija)

Krist je naš Veliki svećenik. Sotona stoji pred Njim noć i dan kao klevetnik braće. Svojim majstorskim vještinama on ukazuje na svaku spornu crtu karaktera kao dovoljan razlog za povlačenje Kristove zaštitničke sile, kako bi se na taj način Sotoni dopustilo da obeshrabri i uništi one koje je optužio za grijeh. Ali Krist je otkupio svakog grešnika. Vjerom možemo čuti našeg Zagovornika kako govori: “Prekorio te Gospod, Sotono! ... Nije li ovaj glavnja iz ognja istrgnuta?” (redak 2 — Varaždinska Biblija)

“A Jošua bijaše odjeven u prljave haljine.” (redak 3) Tako se grešnici pojavljuju pred neprijateljem koji ih svojom vještom, obmanjujućom silom odvodi što dalje od saveza s Bogom. Odjećom grijeha i srama neprijatelj odijeva one koje su svladale njegove kušnje, i zatim objavljuje da nije pošteno da Krist bude njihovo Svjetlo, njihov Zagovornik. ... Čujte Isusove riječi: “... Ja ću izbrisati njegove prijestupe. Pokrit ću njegove grijeha.” ...

Prljava odjeća je uklonjena; Krist kaže: “Gledaj, uklonio sam s tebe tvoje bezakonje.” (redak 4) Bezakonje se prenosi na nevino, čistog, svetog Božjeg Sina; i čovjek, koji to ne zaslužuje, stoji pred Gospodinom očišćen od svake nepravednosti, ogrnut besprijekornom Kristovom pravednošću. O, kakva je to promjena odjeće! (S.D.A. Bible Commentary, sv. 4, str. 1178)

On odnosi svaki grijeh i ogrće nas svojim ogrtačem pravednosti satkanim na nebeskom razboju. ... Mi smo prihvaćeni u nebeskoj obitelji i naslijedit ćemo stanove pripremljene za one koji su poslušni. (Manuscript Releases 17, 1893.)

14. prosinca 2024.

Krist naš Mir i Pravednost

***“Njega je Bog desnicom svojom uzvisio za Vodu i Spasite-
lja, da dadne Izraelu obraćenje i oprostjenje grijeha.” (Djela
5,31)***

Onaj koji ima besprijekoran ogrtač pravednosti, satkan na nebeskom razboju na kojem nema nijedne niti na koju grešno čovječanstvo može ukazati, nalazi se s desne strane Bogu kako bi odjenuo svoju djecu koja vjeruju u savršenu odjeću svoje pravednosti. Spašeni u Božjem kraljevstvu neće imati ništa zbog čega bi se mogli uzdizati; sva hvala i slava pripada samo Bogu.

...

Grešnikov posao nije da uspostavlja mir s Bogom, nego da prihvati Krista kao svoj mir i pravednost. Na taj način čovjek postaje jedno s Kristom i jedno s Bogom. Srce može postati sveto samo po vjeri u Krista. Ipak, mnogi misle da je pokajanje vrsta pripreme koju ljudi moraju sami učiniti da bi mogli pristupiti Kristu. Da oni sami moraju poduzeti korake ne bi li pronašli Krista kao svojeg posrednika. Istina je da pokajanje dolazi prije oprosta, ali grešnik mora doći Kristu prije nego što se pokaje. Kristova je osobina da ojačava i prosvjetljuje dušu kako bi pokajanje moglo biti prihvatljivo u strahu Božjem. ... Pokajanje je dar Isusa Krista kao i opraštanje grijeha. Bez Krista nema pokajanja, jer je upravo pokajanje čiji je On pokretač temelj na kojem možemo zatražiti oprost. Djelovanjem Duha Svetoga ljudi dolaze do pokajanja. Od Krista dolazi milost pokajanja, kao i dar opraštanja, i pokajanje kao i opraštanje grijeha odvija se samo zahvaljujući Kristovoj krvi koja otkupljuje. One kojima Bog oprosti, On prvo navede na pokajanje. (*The Youth's Instructor*, 6. prosinca 1894.)

Kada grešnik prihvati Krista i živi u Njemu, Isus uzima njegove grijeha i slabosti i zatim presađuje dušu koja se kaje u sebe kako bi mogla održati odnos s Njim, kakav mladica ima s trsom. Mi nemamo ništa, mi smo ništa ako ne primimo pravednost od Isusa Krista. (*The Youth's Instructor*, 21. lipnja 1894.)

21. prosinca 2024.

Opravedani vjerom

“Dakle: Opravedani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu, po komu smo i pristupili vjerom k ovoj milosti u kojoj se nalazimo i kojom se ponosimo, oslobođeni na nadu u slavu Božju.” (Rimljanima 5,1.2)

Kada Bog oprosti grešniku, On povlači kaznu koju grešnik zaslužuje i postupa prema njemu kao da nikad nije sagriješio. On mu pokazuje božansku naklonost i opravdava ga zaslugama Kristove pravednosti. Grešnik može biti opravdan samo vjerom u otkupljenje koje je omogućeno preko Božjega dragog Sina koji je postao žrtva za grijehе okrivljenog svijeta. Nitko se ne može opravdati bilo kojim svojim djelom. Može se osloboditi krivnje za grijeh, osude Zakona i kazne za prijestup isključivo zaslugom Kristovog stradanja, smrti i uskrsnuća. Vjera je jedini uvjet za opravdanje i ona ne uključuje samo vjerovanje, nego i povjerenje.

...

Grešnik je prikazan kao izgubljena ovca, a izgubljena ovca se nikad ne vraća u stado ako je pastir ne potraži i ne vrati. Nijedan čovjek ne može se sâm od sebe pokajati i učiniti dostojnim blagoslova opravdanja. Gospodin Isus neprekidno djeluje na grešnikov um i privlači ga da gleda na Njega, Janje Božje. ... Mi ne možemo koraknuti naprijed u duhovnom životu ako nas Isus ne privuče, ne ojača dušu i ne povede nas na pokajanje za koje se nećemo kajati. ...

Vjera koja vodi k spasenju nije obična, to nije obično razumsko prihvaćanje, već vjerovanje ukorišteno u srcu koje prihvaća Krista kao Spasitelja. ... Kada se duša uhvati za Krista kao za jedinu nadu u spasenje, tada se pokazuje istinska vjera. Ova vjera navodi onoga tko je posjeduje da usmjeri sve osjećaje svoje duše na Krista; njegovo razumijevanje nalazi se pod upravom Duha Svetog, a njegov se karakter mijenja u božansko obličje. Njegova vjera nije mrtva, nego vjera koja radi uz pomoć ljubavi i vodi ga da ugleda svu Kristovu ljepotu i da poprimi božanski karakter. (*Selected Messages*, sv. 1, str. 389–392)

28. prosinca 2024.

Naš savršeni Uzor

“A vi — reče im — za koga me držite?” “Ti si Krist, Sin Boga živoga!” odgovori mu Šimun Petar.” (Matej 16,15.16)

U ljudskim očima Krist je bio samo čovjek, a ipak je bio savršeni čovjek. U svojoj ljudskoj naravi bio je utjelovljenje božanskog karaktera. Bog je utjelovio svoje vlastite osobine u svojeg Sina — svoju silu, mudrost, dobrotu, čistoću, istinoljubivost, duhovnost i blagonaklonost. U Njemu, iako je bio čovjek, prebivalo je sve savršenstvo karaktera, sva božanska izvrsnost. I na zahtjev Njegovog učenika: “Gospodine, pokaži nam oca i dosta nam je”, On je mogao odgovoriti: “Toliko sam vremena s vama — odgovori mu Isus — i ti me Filipe, nisi upoznao? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Pa kako ti veliš: ‘Pokaži nam Oca!’ Ja i Otac jedno smo.” (Ivan 14,8.9; 10,30) ...

Snažna primjedba koju su farizeji imali protiv Isusa bila je: “Što se praviš Bogom, iako si samo čovjek” (Ivan 10,33), i zbog ovog razloga htjeli su Ga kamenovati. Krist se nije ispričao zbog ove navodne pretpostavke koju je izrekao. On nije rekao svojim tužiteljima: “Niste me razumjeli; ja nisam Bog.” Prikazao je Boga u svojem ljudskom obličju. Ipak, bio je najponizniji od svih proroka i u svojem je životu očitovao istinu da što je savršeniji karakter ljudskih bića, to će ona biti jednostavnija i poniznija jer postaju dionici božanske naravi. ...

Stoljeća koja su prošla otkad je Krist bio među ljudima nisu umanjila pouzdanje našeg svjedočanstva da je Krist sve ono što je za sebe tvrdio. I danas se može postaviti pitanje: “Što mislite o Kristu?” (Matej 22,42), i bez ikakvog oklijevanja može se dati odgovor: “On je svjetlo svijeta, najveći vjerski mislilac i učitelj kojeg je svijet ikada znao.” Ali oni koji danas čuju Njegov glas, svi koji proučavaju načela koja su iznesena u Njegovom nauku, moraju reći iskreno, kao što su rekli i Židovi u Njegovo vrijeme: “Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek! Da to nije Krist?” (Ivan 7,46; 4,29 — Varaždinska Biblija). (*The Youth’s Instructor*, 16. rujna 1897.)

“Ljudi ne dolaze u zajednicu s Nebom tražeći neko sveto brdo ili hram. Vjera se ne smije ograničiti na vanjske oblike i obrede. Vjera koja dolazi od Boga jedina je vjera koja vodi k Bogu. Da bismo Mu pravilno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtjevima. To je pravo bogoslužje. To je plod djelovanja Svetoga Duha. Svaku iskrenu molitvu Duh oblikuje i Bog prima takvu molitvu. Kad god duša čezne za Bogom, pokazuje se djelovanje Duha i Bog će se otkriti takvoj duši. Bog traži takve poštovatelje. On čeka da ih primi i da ih učini svojim sinovima i kćerima.”

(Ellen G. White, *Isusov život*, 139)

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com